

nen faar Fornøjelsen af at føre alle de Varer, som er for besværlige at faa op, eller paa hvilke der ligger for lille Avance, f. Eks. Salt, Mel og Kul“. Det er en Erfaring, som det forekommer mig, det er ganske godt at holde sig for Øje, naar vi herhjemme skal til at diskutere Monopolhandelens Fortrin og Fejl. Jeg ved jo nok, at man plejer at henvise til, at Monopolhandelen paa Færøerne og Island var særdeles ilde lidt, og at der fandt en Opløstning Sted, efter at Monopolhandelen var afskaffet, men jeg vil dog gerne sige, at jeg tror, det er lidt farligt at drage Slutninger saadan lige over fra Færøerne og Island, fordi det dog alligevel dér drejede sig om Folk, der gennemsnitligt stod paa et højere Kultur-niveau end det, hvorpaa den grønlandske Befolkning staar i Øjeblikket. Men jeg er fuldt ud klar over, at dette er et af de alvorligste Spørgsmaal for Grønlands Vedkommende, og man kan ikke undgaa at faa Blikket op for Alvoren i dette Spørgsmaal, naar man ser, hvorledes det Gang paa Gang er sagt, at det maa være Maalet indenfor en ikke alt for fjern Fremtid at faa Monopolhandelen afløst af fri Handel. Det er sagt mange Gange, og Venstres Ordfører fremhævede i 1923 med Rette den Betænkning, der var afgivet i Midten af forrige Aarhundrede af et Rigsdagsudvalg, der fandt, at nu var Tiden i Virkeligheden kommet til at forlade Monopolhandelen indenfor en meget kort Aarrække. Det er utvivlsomt et Maal at komme bort derfra, men jeg har ikke villet undlade at fremhæve de Erfaringer, som nævnes i Inspektør Lindows Foredrag, netop fordi det saa klart beviser nogle af de Vanskeligheder, man vil komme til at staa overfor.

Den ærede Ordfører for Venstre rejste endelig det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at have et fast Organ henede, som kunde være et Bindeled — saaledes forstod jeg ham — mellem Grønland og Danmark, og det forekommer mig, at denne Tanke, som jo er kommet frem paa forskellig Maade, vel er en Overvejelse værd. Hvorledes og under hvilke Former man vil løse Spørgsmaalet, er for mig ikke afgørende, men jeg tror, at der kan være noget rigtigt i, at den grønlandske Befolkning, der jo ikke har nogen Repræsentation paa Rigsdagen, kunde have en lettere Adgang til paa Rigsdagen at faa fremført et og andet af, hvad der kunde ligge den paa Sinde, end den normalt vil have det. En af Grundene til, at Rigsdagsdelegationen blev saa vel modtaget oppe paa Grønland, som Tilfældet virkelig var, overalt mødte smilende Ansigter og

Venlighed, var vel ogsaa den, at Befolkningen deroppe var saa glad ved at have Adgang til at tale med en Rigsdagsmand, en Ting, som her i Landet gennemsnitligt ikke vurderes særlig højt — jeg ser her bort fra, at der kan være enkelte Lejligheder, hvor dette at faa Lov til at tale med en Rigsdagsmand kan synes den paagældende Vælger at være endogsaa særdeles værdifuldt, men saadan i Almindelighed regnes det, netop fordi det er en Nydelse, som man har saare let Adgang til, ikke for særlig meget værd her i Landet. Deroppe var Forholdet altsaa et noget andet.

Med disse Bemærkninger skal jeg til-lade mig at anbefale Lovforslaget til vel-villig Behandling.

Zahle: Jeg kan i meget slutte mig til, hvad de foregaaende Talere har sagt, og skal ikke forlænge denne første Behandling. Forholdet er jo nemlig det, at det er to Aar siden, at Lovforslaget om Ændringer i Styrelsen af Grønland blev forelagt for det høje Ting, og vi havde den Gang en første Behandling. Saa gik der desværre en hel Rigsdagssamling — den første Rigsdagssamling, efter at Delegationen, som havde været paa Grønland, var kommet hjem —, hvor det ikke kom til nogen Drøftelse af disse Forhold. Nu er Lovforslaget blevet forelagt igen af den højtærede Indenrigsminister. Det er mig meget magtpaa-liggende, at vi hurtigst muligt kommer til en Udvalgsbehandling, thi vi staa allerede nu i Slutningen af Januar Maaned, og det er vel højst tvivlsomt, om det kan lykkes at tilendebringe en Behandling af nærværende Lovforslag i denne Rigsdagssamling, men vi skulde dog i alle Tilfælde kunne naa saa vidt, at vi fik oversendt Lovforslaget til det høje Landsting, saa vi dog kunde komme det Stykke fremad i denne Rigsdagssamling, og jeg ved intet, som kan fremme Sagen bedre i dette Øjeblik, end at vi hurtigst muligt kommer til Udvalgsbehandling. Vi blandt Rigsdagens Medlemmer, der har været de heldige og været med paa den fortryllende Rejse til Grønland, der for os alle var en stor Berigelse og stor Oplevelse, er jo vendt hjem med Sindet opfyldt af Iver for at gøre, hvad vi formaar, for at tilvejebringe en Lovgivning vedrørende de grønlandske Forhold, som kan blive til den størst mulige Nytte for Grønlænderne; vi er ivrige efter at komme til Arbejdet og stræber derfor henimod Udvalg. Jeg vil for øvrigt sige, at jeg haaber, at den Glæde, som alle vi, der var med paa Rejsen til Grønland, har lagt